

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLA.

Aixís com cad' any lo dimecres de Cendra surt mitj Barcelona á fora, ab l' idea d' enterrarlo, y torna tot-hom, entrant grans cantitats de vi sense pagar dret, sens' dupte perque en aquell dia es moda anar de tort; aixís com cad' any per Sant Joseph se menjan matons, panellets per Tots Sants y turrons per Nadal, aixís també se celebra sempre pel mateix istil la diada del Dijous Sant.

En lo calendari de las costums populars hi ha una santa ab cinch ó sis festivitats anuals, santa adorada pel major número.

Es la tal, *Santa Rutina*.

Lo dia del Dijous Sant aquesta Santa 's posa á vendre farigola, ó bé acluca 'ls ulls, agafa un violi y canta ab véu llastimosa:

«Jesucrist la passió vostra
tots l' havém de contemplar.»

Mentres tant se tancan totas las botigas: los carnícers fan festa y 'ls caballs també. Es l' únich dia del any en que no 's pot anar al hospici ab cotxe. Y es també 'l dia del any en que surten més tarots.

Y quinas xamaneyas! Los carrers de Barcelona quedan convertits en una exposició ambulante de tapacaps. Se 'n véuen de totas las edats, de totas las formas, de totas las hetxuras. Tarots heredats per dugas generacions, tarots que ván ser estrenats lo dia que 'l seu propietari vá casarse, tarots que no surten més que 'l dia del Dijous Sant. N' hi ha que tenen més alas que un conservador quan es al candelero. N' hi ha de aixelats com un empleat quan l' hi propinan la cessantia. Jo n' he vist de tres pisos ab entresuelo, y de baixos que 'l cap de la persona que 'ls d' imprimeix la forma de cúpula á la tapa superior. Se 'n veuen de amples de dalt y d' estrets en forma de cono truncat, aixís com també de rectes y cilíndrics com una xamaneya de tintorer.

Y 'l péll! Los més son de color d' ala de mosca, poch n' hi ha de negres: alguns se presentan estarrufats com un gat quan s' emperrunya; altres més pobres están més pelats que un contribuyent espanyol.

Quin dia més trist fóra 'l Dijous Sant sense l' exposició de barrets! Tancats tots los teatros, suprimidas totas las distraccions, los billars cuberts ab l' encerat, los dominós á las capsas quin alicient queda al pobre infelís que vá pèls carers sense nort ni guia?

Oh santas costums dels avis!
Oh sagraris venerats!
Oh farigola beneytal
Oh cegos que aneu cantant!
Oh barreja venerable
dels barrets del Dijous Sant!

No puch ferhi més: en semblant dia 'm sento tant

impregnat de misticisme, que agafaria la lira y estich segur que fins fora capás de guanyar la viola d' or y argent en los Jochs Florals.

Una atmósfera estranya, barreja misteriosa de perfums de farigola, encens, rapé y formatje d' Holanda m' embarga l' esperit, y fentme olvidar de la vida moderna, ab tot lo seu tráfeh y rebombori 'm transporta als ditxosos temps de la tranquilat de conciencia, de la bona xacolata ab secalls y de la sopa dels convents.

Presa de una alucinació inexplicable 'm figuro que m' han nombrat pare guardiá de una comunitat de frares: llavors m' imagino tenir una tripa com un bombo, amplas barballeras y un clatell plé de sacsons. Faig una visita á la cuyna, ahont tot marxa en ordre perfecte. Un llech rosteix una badella al ast. Un altre fregeix grans rodanxas de llús. Un tercer 'escuma l' olla. Tot es activitat. Ni l' encens de l' iglesia es tant espés y aromátich com l' encens de la cuyna del convent.

Llavors exclamo:—Germans meus, quan tot estiga á punt toquéu la campana. Avuy que Jesucrist es mort y no 'ns pot véure cal aprofitarse.

Quina llástima que hajan passat per no tornar may més aquells temps de l' ignocencia y del espiritualisme!
Quina llástima!

Traduheixo d' un periódich:

«A la Verge del Remey de un poble de Jaen l' han deixada per portas: vull dir que l' han robada.

Y devia estar en bona posició perque entre altras moltas alhajas, se n' hi han endut vint anells d' or.

Molts anells me semblan y massa luxu, per més que 'm faig cárrech que tenint una vintena de dits, no podia menos de dur un anell á cada un; pero ab tot y aixó...

Vaja, 'ls anells deuen destorbar per fer miracles.»
L' afició vá despertantse.

Aquí á Barcelona mateix, segons lo *Correo Catalán* ván robar l' altre dia 'l cor de plata del imatge del Nen Jesús que 's venera en la cripta de la parroquial iglesia del Pi.

Vaja que aixó de enamorarse del cor, sobre tot quan aquest cor es de plata, es dur fins al extrém l' enamorament religiós.

Ja no hi ha res segur.

Quan succeheix una desgracia mundana, per exemple la crema de un teatro, si hi ha morts y ferits, los neos se 'n aprofitan per la seva propaganda.

—Veyeu? Un cástich de Deul exclaman.

Donchs bé, vajant llegint:

L' altre dia en la iglesia de San Bartoméu de Valencia, per haverse esmolat la corda que l' aguantava, vá caure una gran llántia de bronze sobre 'l cap d' una pobre senyora, qu' estava dessota resant ajenollada.

Item mes. A Olívera de Azemeis (Portugal) durant la misa vá desplomarse 'l cor sobre las personas que 's

trobavan dessota. Resultat, uns trenta ferits de molta gravetat.

Y prou per avuy.

Los comentaris los reservo pèls neos.

Apa macos, vajan trayent las deduccions, que la materia 's presta.

Lo que pot la devoció!

A Cartagena 'l divendres Sant acostuma á ferse una gran professó.

Una professó com cal, val diners, perque 'ls cerers no treballan de franch, ni 'ls que guarneixen los misteris ho fan gratuítament, y 'ls mateixos capellans, si no 'ls pagan no cantan.

Per lo tant, era de tot punt necessari buscar recursos y quina te 'n ván fer los més entusiastas de la professó?

Senzillament: ván organizar una novillada.

Olé, salero!

Ca, si jo ja ho dich! Als que tenim sanch torera 'ns agradará arar al cel, no més que per una cosa.

Per clavar un parell de banderillas al bou de sant Lluch.

Vaig á posar punt final á la present crónica religiosa.

Hi havia en un poble que jo sé y 'm callo, un beatus que assistia á la tertulia del apotecari y no callava may dihent que la religió era 'l freno més segur contra tots los vicis.

A pesar de las sévas prédicas l' hi agradava molt lo vi de dir missa y un dia 'n vá béure un ditet massa, cayent al mitj del carrer borrarxo com una sopa.

Dos coneguts seus ván transportarlo á cal apotecari, y allí per obra y gracia del amoniach vá recobrar l' us de la rahó.

—Vaya, home, vá dirli bromejan un tertuliá... Y alló del freno, veyám, de qué t' ha servit?

—Quin freno vols dir?

—Home, 'l de la religió! No deyas que la religió es un freno?

—Ah, sí... Pero ja veurás; avuy me l' hi tret per béure ab més comoditat.

P. DEL O.

LO VESPRE DE NUVIS.

I.

A CA'L ESTEBET.

(Mentres los convidats á la boda ballan la última americana en lo saló, la mare de la nuvia, la senyora Mónica, s' exprem lo fel ab la seva cunyada).

Sra. Mónica.—No, Pona, no, que 'm contarás á mí; ningú ho sab més que jo la professó que m' está corrent per dintre.

Sra. Pona.—Pero filleta de Déu, has de fer-te càrrech que....

Sra. Mònica.—No me 'n parlis: una noya, un angelet que desde 'l dia que va néixe no se m' ha descusat de las faldillas.... ¡Quán penso que de tot aquell bé de Déu se 'n té de gaudi un... ¡Déu me perdón!... un mort de gana, un pixa-tinters...

Sra. Pona.—No tant, no tant....

Sra. Mònica.—¿Vols creure qu' ha tingut la poca-vergonya de demanarme per fugir d' amagatots ab la noya en sent a las postres?... ¡Poca penal! ¡Qui es ell per privarme un sol instant de la noya? ¡Y no 't dich res del viatjet de bon tono que se l' hi ha ficat al magil.... Prou te 'l pintaras lo viatjet de bon tono. ¡Déu me 'l mantinga! Ah no, no, ja l' hi he dit: lo qu' es ab la meya filla no hi contis fins que jo mateixa l' hauré ficada al lit y l' hauré acotxada. Repara com nos guayta desde allá baix; ja ho coneix lo trutxa que parlem d' ell. Déu volerme demanar per quarta vegada qu' aném a casa; ¡ay fill, a bona porta trucas!

Sra. Pona.—Y té rahò 'l xicot; pósat al seu puesto y...
Sra. Mònica.—No vull saberho; lo que se es qu' en lo meu cas ell faria lo mateix.

(La núvia inquieta y fent molt soroll de seda s' acosta a la seva mare y l' hi enrahona a la orela).

Sra. Mònica (exasperada).—¿Cóm s' entén! ¿Encare no son las deu y ja parlem de relirarnos?

Pepeta (suplicant).—¡Si, mamá; no puch tenirme dreta de reventada y 'ls peus me fan un mall! Fémnos fonedissos sense que ningú se 'n adoni. Ja ho he dit al Enriquet, lo cotxe seu vindrá a darrera 'l nostre ja que vosté no vol que s' hi fiqui ab nosaltres.

Sra. Mònica.—¡No faltaria sinó! ¡Quina indecencia!

Pepeta.—¡Sembra mentida!... ¡Com si al cap d' avall no hagués d' acabar aixís!

Sra. Mònica.—Pero may hi comensará davant meu ¿ho sent senyoreta?

Pepeta (sonrient).—Está clar que no.—¿Que vindrá a casa vosté tia?

Sra. Pona.—Si rateta; no per tú —que no 't faig cap falta— sinó per la teva mare qu' está tant nerviosa y es tant propensa al histèrich....

Pepeta (apart). D'ixosos vells ¡y que son rapatanis! (alt). Tingui, mamá, are es ocasió; tothom está embabecat mirant al senyor Arciset com balla 'l ball dels xinos.... ¿Fugim?

II.

EN LO CUARTO DELS NUVIS.

(La núvia s' despulla distretament pensant en moltes cosas).

Sra. Mònica (apart). Ja he après de cor l' orenga qu' haig de ferli per no gastar gayres embuts... comensém, no fós que se me 'n anés de la memoria. (Molt comoguda). Rateta meya, perleta dolça: encare 'm queda un deber per cumplir; tinch de...

Pepeta (impudent).—¡Eh! Are se m' ha enredat la corona ab los cabells, d'ongamhi un cop de ma.

Sra. Mònica.—Abáixat una mica.... 'M queda 'l deber de prepararte, d' explicarte....

Pepeta.—Ay, tingui cuydado; quinas estiradas donal

Sra. Mònica (solemne). Ab los ulls plens de llágrimas...

Pepeta.—Vaja, vaja, no fem bromas; no vingui a plorar-me sobre 'l vestit que 'm tacaria.

Enriquet (cridant desde fora pel forat del pany).—¿Qu' ha de durar gayre aixó?

Pepeta.—¿Cóm déu aburrirse tot sol a la sala, pobre xicot!

Sra. Mònica.—Llop, més que llop ¡mira com está esperant la presal!

Pepeta.—Pero mamá no sigui aixís.

Sra. Mònica.—Soch com Déu m' ha feta; dich lo qu' es, mosea balva.

Pepeta.—Voldria que 'm digués si 'l dia que 's va casar també tractava de llop al papá.

Sra. Mònica.—Lo teu pare, 'l teu pare... déixal estar al teu pare; lo teu pare no era un home com los altres.

Pepeta.—¿De veras? (rihent). ¿Qu' era de un' altra pasta?

Sra. Mònica.—Lo t' u bossi d' Enriquet no podria ni calsarli 'hi las sabatas ¡hont vas!

Enriquet (cridant desde fora).—¡Vaja que m' estich pelant de fret; acabin d' una vegada!

Sra. Mònica.—Y are ¿Qué potser lo señoritu voldria entrar quan la m va filla está mitj despullada?

Enriquet.—Millor: aixís l' ajudare a acabarse de despullar.

Sra. Mònica.—¡Vaya una poca soltal!

Pepeta.—¿Vol que l' hi 'lga net y clar? Lo qu' es poca solta son tolas aquestas cirimonias; ja no es de moda avuy dia.

Sra. Mònica.—¿Cóm s' entén no es de moda?

Pepeta.—Si senyora; avuy dia 'ls pares y mares ja deixan sols als nuvis en sortint de l' Iglesia; pero com vosté encare viu al temps de la picó....

Sra. Mònica (plorant).—Ay senyor ¡quinas fillas! Repartame perque no la desamparo prou depressa.

Pepeta.—Més val que 'm descordi la colilla que no pas que vinga a fer lo ploricó...

Sra. Mònica.—No obstant, senyoreta, es precis que l' hi digui alguna cosa, tant si risca com si rasca.

(La Pepeta s' fica al lit).

Sra. Mònica (Després de mocarse ab efusió).—Filla meya.... Per m-s que costi a un cor de mare desfer en una nit lo que ab tants anys l' hi ha costat de fer.... dech obrirte 'ls ulls sobre.... las dificultats de la teva situació.

Pepeta.—Si fos de vosté francament, jo deixaria 'ls ulls tals com están.

Sra. Mònica (Espatarrada).—¿Cóm s' entén senyoreta! ¿Vosté sab...?

Pepeta.—Sè.... tot lo que saben las noyas de la meya edat.

Sra. Mònica.—¿Y... qu' es lo que sab vosté?

Pepeta.—Lo que vosté volia dirme; ab aixó no cal que 's mossegui la llengua per no ensenyarme res de nou.... y fassi entrar al Enriquet que ja es hora.

Sra. Mònica (Encare spatarrada).—¿La meya filla ha penetrat los misteris conjugals....?

Pepeta.—¿Y no 'ls havia endevinat vosté quan va casarse?

Sra. Mònica (Ab solemnitat).—Davant de Déu, lo mateix que davant dels homes era pura com una satalia.

Pepeta (rihent).—Bah, bah, bah... ¿Y donchs que 'ls ensenyavan a vostés?... ¿Qué no sab que avuy hi ha noyas que fins estudian anatomia....

Enriquet (Desde dintre).—¿Qué feeeeeem?... ¡Estich fet un panalló aqui foral! ¿Qué m' hi tinch d' estar fins al dia del Judici?

Pepeta.—Vaja mamá, fassim un petó y vagi a obrirlo; no siga cas que se 'm refredi.

Sra. Mònica.—¡Massa poch! ¡Vaya un modo més xipólich de cridar!

Pepeta.—Mare de Déu ¡qué camándulas!

Sra. Mònica.—¡Grandissima! ¡Aixó gosas a dir a la teva mare?

Pepeta (perdent la paciència).—Si no corra a obrirlo desseguida me n' hi salto jo tal com me trobo.

Sra. Mònica (horripilada).—¡¡En camisa!!!

Pepeta.—Vosté 'n tindria la culpa. Vaja, bona nit y bon' hora y obri d' una vegada.

Sra. Mònica.—Obrirlo yol ¡Pillardas! ¡Llop!.... ¡Jesús, Maria, Joseph!

(Obra la porta tapantse la cara y apreta a corre).

Enriquet (Precipitantse al quarto com una bomba).—¡Ay! ¡Gracias a Déu!

(Arreglat del Charivari.)

«DOLCE FAR NIENTE.»

Després del tractat ab Fransa vinga un altre nou tractat; la industria y comers se moren, mes als nostres governants los té molt sense cuidado que l' país mori de fam. —Que 's fa l' tractat d' Inglaterra— que 's farà—que no 's farà Quant l' esquerrá governava culpaban als liberals; avuy que 'n Cánovas mana palpable está 'l desengany. Si l' un proposa, vé l' altre y acaba de rebé l' clau. Tot farsa... y per cert carrega tant sols lo considerar que menjan tants y tants gossos de las ollas del Estat.

A fé 'l que féu, més valdria, pera lograr los vostres plans, que las portas de la Aduana obrissen de bat a bat y veuriau d' una volta per los carrers mendicant, lo mateix al paraltich que 'l que viu de son jornal, abds que quan convenia han llensat prólichs sa sanch pera salvar de la patria la honra y la dignitat. aixís veuréu mitj confosos ab l' embrutit criminal als que dedican sa vida a la cultura y treball.

Mal s' ouhen las tristas queixas dels pobres descamisats, des la atmósfera ficicia de soirées, meetings y balls. Sembra que tinguéu l' Espanya sola vostre voluntat y tal pensant, ne féu d' ella lo que vos agrada y plau; mes, no olvidéu que no tolas solea caure per Sant Joan y que qui de més alt puja també de més amunt cau. L' Espanya es foch... qui ab foch juga al últim ne surt cremat.

Oh ja ho veig: los homes d' ordre los homes de bé y honrats que ab la forsa de las armas volen mantenir la pau, avuy están a sus anchas, com diuben los castellans; perquè podran sens temensa y per las lleys escudats, oprimir com si esclaus fossen a las masses populares

—¡Que es aixó de no aná a missa!— bipócritament diran— y que vots y que sufragis, que de drets individuals, que d' associacions impies, ¡que dir mal dels capellans! Seguirá tothom la via dels nostres antepassats: qui no llauri dret ó cridi seguidament anirá de paso per la Corunya ó embarcat per Ultramar.— Altre volta represalias ab capa d' autoritat, altre volta, garrotada a qui 's digui liberal...

Aquest será 'l vostre credo: ja ho sé, ja ho sé, Déu me val; pero ab tot y aixó... no callo. (Dispensi, senyor Fiscal.)

¡Ah, Senyors governs d' Espanya! feu la balansa pujar del cantó de la justicia.... os lo pide un catalán.

JOSEPH BAUCCELLS PRAT.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

¡Oh poder de la moneda! Mendizabal, lo gran hisendista espanyol vá dir un dia: —Per cada duro que tinga vull ferme mevas a tres personas. Sabéu de quina manera? A l' una l' hi ensenyaré, a l' altra l' hi prometeré y a la tercera l' hi donaré.

Un ministre de Lluís Felip un dia vá convidar a dinar a Alejandro Dumas.

—Que tal l' ha anat? vá preguntarli un amich quan ne sortia.

—Mira, t' asseguro—vá respondre l' autor de *Los tres mosqueters*,—que de no haver sigut jo allí, m' hauria fastidiat soberanament.

Bonaparte, després de la seva gloriosa campanya de Italia assistia a una festa donada en honor seu.

Mme. Stael assistia també a la festa y parlant ab l' afortunat general, vá preguntarli quina era als seus ulls la primera dona morta ó viva.

Napoleon vá respondre ab molt desenfado: —La que fa més fills.

Mme. Stael vá mossegar-se 'ls llabis, dihentli que tenia fama d' estimar poch a las donas.

—Dispensi, senyora—respongué Bonaparte—estimo molt a la meya.

ESQUELLOTS.

A pesar de la quaresma 'ls fusionistas no 's resignan a dejunar.

Figurínse que dilluns passat, l' arcalde D. Albert Faura s' estava com de costum gronxantse en lo despai de l' arcaldia (l' arcalde actual no fá res més que gronxarse), quan vá presentarse 'l Sr. Monfredi acompanyat de notari, requerintlo ab tolas las campanillas, perque toqués lo dos.

D. Albert l' hi vá respondre qu' ell no estava allá per rebre requeriments y s' hi vá tombar de l' altre costat.

La ley municipal respecte als ajuntaments suspesos gubernativament consigna que si al cap de cinquanta dias no se 'ls ha dit res quedan reposats de fet y de dret.

Y está clar: lo senyor Monfredi ha anat contant los cinquanta dias ab los dits y com fins are ningú l' hi ha dit res, vol tornarhi.

Pero D. Albert no 's vol moure.

Perque bèn mirat si la cosa succehis al revés: si don Albert estigués suspés y 'l Sr. Monfredi tinguéu la vara d' arcalde, tampoch se mouria 'l Sr. Monfredi per més que 'l requerissen en nom de la ley municipal.

Are com are no hi ha més ley que la del embut.

Y com que se la van passant are toca la part estreta a l' un, are toca al altre.

Fà alguns dies que 'ls quatre fanals electrics de la Plassa de Sant Jaume estan apagats.

Pobrets! No poden fer-himés. Davant de un ajuntament conservador ¿qui s'electrifica?

Hi vist en un periódich que aquest any á fi de donar més lluhiment a la professó de Senmana Santa que surt de la parroquia de Sant Agustí, s' ha conferit lo càrrech de pendonista y cordonistas, á tres senyoras molt monas.

Molt bona idea.
¿Quants pollos no s' farán cucurullas y confreres de Sant Agustí...

Si senyors, si:
Confreres de Sant Agustí,
dos caps al mateix cuixí.

L' empresa del Real de Madrid ¿qué dirian que vá regalar á n' en Massini?
Dos caballs andalusos.

En Massini que guanya mil duros cada nit que canta podrà tractarlos á cuerpo de rey.
Es capás de donar! s cada dia en lloch de palla, una racció de barrets de jipijapa.

Sembla que 'ls conservadors han triat l' edifici de Sant Felip Neri com á centro electoral.

Allá en aquella santa casa morirán los vius y resuscitarán los morts

S' mpre es digne de respecte que s' fassan aquests miracles á la sombra de nostra santa religió.

Números predestinats.

En l' últim sorteig de Madrid ván sortir premiatos lo números 5 y 1555 y 15.555.

Nota: 'l sorteig vá celebrarse 'l dia 5 del corrent.

Veig en un periódich que aquest any hi ha tanta demanadissa de toros andalusos, que 'ls ganaders han pujat los preus, de manera que 'ls toros de Miura s' pagan á 7.500 y á 8.000 rals cada un.

Un marit resignat a las infidelitats de la seva dona, exclamava:

—Si al menos fos andalus!

A París fabrican maduixas en molt pochos dias per medi de l' electricitat.

¿Cá, si 'l dia menos pensat, los sastres y 'ls sabaters haurán de plegar, perque per medi de l' electricitat se fabricarán pantalons, armillas y botinas.

Hem rebut un exemplar de la comedia en un acte y en vers ¡Infanticidi! estrenada ab gran éxit en lo Teatro Catalá.

Es un arreglo de la comedia italiana *Acteone*, degut al pintor Sr. Casanovas, que per via de distracció fa versos.

L' obra compleix perfectament lo seu propósit, que no es altre que fer passar una estona divertida.

També 'l Sr. D. Salvador Carrera m' ha enviat un tomo de 200 planas, imprés ab molta elegancia, titolat: *Anatomía de la mujer*.

Es un análisis de la més hermosa meytat del género humá, sols que 'l Sr. Carrera tracta á la dona com á anatómich y com á satírich.

Me sembla á mi que si algunas l' hi poden arreplegar la lira, l' hi farán á micás.

Lo llibre escrit en diversitat de metros, hauria de titolarse com aquell de Madrid:

No leáis esto mujeres.

¡Vaya unas tretas las del doctor Medrano, aquell célebre timador de Valladolid!

Lo camarer de una fonda, veyent que no pagava y que no tenia equipatge per respondre del deute, vá pèndreli 'l pantalón. D' aquesta manera—pensava 'l camarer—no podrà escapar.

Pero 'l doctor Medrano tenia un gaban molt llarch y unas botas molt altas, y vá marxar de la fonda sense pantalón.

De allí vá anarse'n á un altra fonda, y á la nit vá encomanar al camarer que l' hi respallés la roba.

L' endemá al llevarse vá tocar lo timbre y al presentarse 'l camarer, vá preguntarli:

—Escolla noy ¿y 'l pantalón?

—No n' hi havia.

—¿Cóm s' entén que no n' hi havia?... ¿Vols tú que vaja jo pèl mon sense pantalón... Aquesta sí qu' es bona.

Y 'l doctor Medrano vá moure tal escándol, dihent que posaria 'l fet en coneixement de l' autoritat y de la premsa, que 'l fondista alarmat, vá regalarli un pantalón y ademés déu duros qu' ell deya tenir dintre de la butxaca del que ván robarli.

Lo doctor Medrano n' ha fetas tantas, que al últim l' han agafat y avuy es á la presó.

¡Quina llástima!

A un home aixis lo govern hauria de donarli la presidencia de una mesa electoral.

¡Cosas d' Espanya!

Un senyor molt acaudalat y molt patriota vá oferir un dia al Estat una magnífica finca, al objecte de que 'l govern hi instales una escola práctica de agricultura.

Al visitar al ministre de Foment aquest vá dirli:

—Está molt bé: presenti l' instancia, s' formarà expedient y veurem de resóldre'l en sentit favorable.
Lo senyor en qüestió, ni ha presentat l' instancia, ni ha regalat la finca.

Lo govern en aquest punt es com en Carlos Altadill.
—Vinga á esmorsar cada dia á casa, vá dirli un dia l' amo del restaurant de la estació de Zaragoza.
Vá anarhi un dia no més.

—Y aixó ¿com es que no ve á esmorsar?

—Home 'l restaurant de vosté es tant lluny....

—Te rahó. Ja veurá á tres quarts de dotze en punt surten las centrals de davant del Liceo. Puji á una central: jo ja avisaré 'l cotxero.

En Carlos vá anarhi dos dias no més. Al tercer dia la central vá escaparli y més s' estimava quedarse sense esmorsar, que anar á peu á l' estació.

—Home vá dir un dia que l' amo del restaurant manifestava la seva estranyesa: no hi ha res que 'm carregui tant com la puntualitat; y si 'm descuido un minut no més la central m' escapa. De manera que he pensat proposarli una cosa: ¿Quan val l' esmorsar que 'm dona?

—Sempre se 'n faria tres pessetas.

—Donchs bé, deixis de convidarme á esmorsar, y dongam dos pesetas cada dia. 'L passo per dos pesetas.

Lo reclám ha sigut sempre 'l vehicul de la fortuna. No basta que un home valga; avants que tot es necessari que 'l conegan.

Aixis ho comprenia Alfons Karr, lo popular escriptor francès, que al arribar á París, y sentse càrrech de lo difícil qu' era rompre 'l gel, lloga un criat negre que acompanyant un gos molt gros, lligat pel coll, anava dihent á l' orella dels transeunts:

—Es lo gos de M. Alfons Karr.

—¿Qui será aquest Alfons Karr? preguntava tot París.

Quan la curiositat estava ben excitada, vá apareixe un llibre, escrit per Alfons Karr.

En un dia vá agotarse tota l' edició.

Y com que l' obra valia, la fama literaria del autor vá quedar sentada.

Una celebrada bailarina era flaca en extrém. Un dia la veje un senyor festejant ab dos y digué:

—Veus' aquí dos gossos disputantse un ós.

En una reunió parlava aixis un jove pintor:

—Oh, jo pinto en gran escala.

—¿Y are? qué potser pinta algun sostre? l' hi pregunta un xusco.

QUÈNTOS.

Entre comerciants:

—Trenta vuit anys de carrera ha conservat mon pare 'l mateix caixer.

—Ja es ben raro, perque 'l caixer honrat es un tipo que vá desapareixent.

—Y tal: la proba que 'l del meu pare ahir vá desapareixe ab los fondos de la caixa.

La mamá:—Déu vá criar lo mon en sis dias, y 'l séptim vá descansar.

Lo nen (després de reflexionar una estona):—¿Y després?

—Alsa noy, ¡quina livita més maca que portas!

—Es la del casament.

—¿Ab aquesta livita vás casarte?

—No, home, vaig casarme ab l' Elvira.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

De ma prima 'l gat ne té y 'l gos y 'l mico y la mona; de tersa l' home y la dona y ma segona no es ré.

Es mesura de papé segona unida ab tercera;

y aquesta xarada entera significa un temps del any que jo passo ab molt afany perque 'l ventre 'm va endarrera.
UN ANDALÚS DEL CLOT.

II.

Com tinch mala dos-tercera casi prima no puch fé; ni puch escriure primera, ni cap tot puch llegir bé.
DEUET DE REUS.

MUDANSA.

Ab a,

á ca 'l farré s trobará;

Ab i,

en lo camp se 'n sol cullí;

Ab o,

are 'n menjaria jo.

UN BISMARCK.

ANAGRAMA.

Sobre la total del mar

un tot de tot vaig trobar.

MIXO-MIXO.

TRENCA-CLOSCAS.

UN DOL PLORA Y...

Formar ab las lletres de aquestas paraulas lo títol de un drama catalá.

DOS LIBERALS.

TERS DE SILABAS.

Primera ratlla vertical y horizontal: població catalana; segona, idem idem; tercera, nom de dona.
UN NEN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 —Nom de dona.
1 6 5 4 6 —Nom d' home.
1 4 5 2 —Un animal.
6 5 6 —Un animal.
1 4 —Nota musical.
3 —Una lletra.

SER, VUIT Y NOU.

GEROGLIFICH.

Viuda—Dol

Viuda—Dol

Viuda—Dol

Disapte—Sol

Disapte—Sol

Disapte—Sol

DEUET DE REUS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Que-sa-da.
- ID. 2.ª—A-front.
- ENDAVINALLA.—Pa-e-lla.
- ANAGRAMA.—Prado-Padró.
- TRENCA-CAPS.—Santa Coloma de Farnés.
- ROMBO.—
R
M A R
R A M O N
R O M
N
- CONVERSA.—Paris.
- GEROGLIFICH.—Per astres l' espay.

ALGO. Co'leccion de poesias originales de JOAQUIN MARIA BARTRINA, ilustradas por JOSÉ LUIS PELLICER.—Edición de gran lujo que forma un tomo 8.º de más de 200 págs.—Vale 3 Ptas.—Se vende en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y demás principales librerías y kioscos de Barcelona.
A los correspondientes se les otorgará la rebaja de costumbre.

BARCELONA EN LA MANO

GUÍA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES POR J. ROCA Y ROCA.

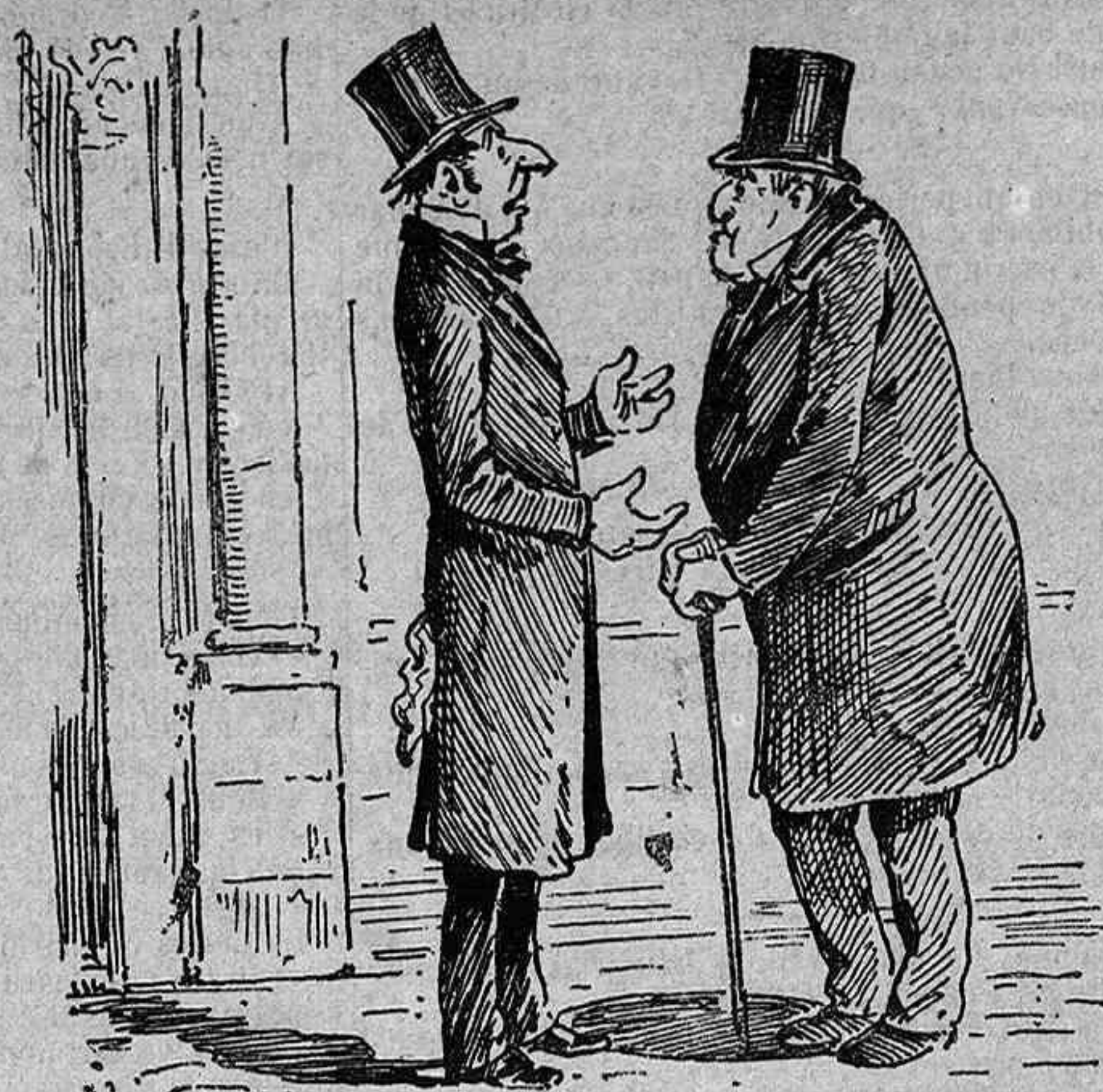
Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edificios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Barcelona, casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Barceloneta y Puerto.—Alrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3'50 pesetas. Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerías de la capital.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21y 23.

LOS SERMONS Y SOS AFICIONATS.

—Mira, sermons per homes sols!
—Má noy, que déu ser grás!...

—Home, D. Joan, no m' explico com diantre 'l predicador está tant enterat de la vida calavera y dels tráfechs... Sembla talment que ho haja passat.

Van al sermó porque es moda y porque hi anirá 'l Lluiset y en Paco.

Aquests hi van per veurehi á la Lola y á la Teresita.

Aquestas hi van sempre. Hi están abonadas y tampoch sabrian ahont anar.

En vista de que las devotas de avuy dia ván tant carregadas de llibres proposa l' ESQUELLA que portin cartera com los xicots d' estudi.